

תת"ע 3814/01/19 - מדינת ישראל נגד בר לביא אלדד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3814-01-19 מדינת ישראל נ' בר לביא אלדד

לפני כבוד השופטת שרית קריספין
המאשימה משיבה):
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פרידמן
נגד

הנאשם(מבקש):
בר לביא אלדד
ע"י ב"כ עו"ד בר לביא

החלטה

בפני בקשה להטלת הוצאות ההגנה בתיק זה, על המשיבה, מכוח הסמכות הקבועה בסעיף 80 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין).

הרקע העובדתי

ביום 20.11.18, נערכה כנגד המבקש הזמנה לדין וכתב אישום, בגין עבירה על תקנה 85(א)(5) לתקנות התעבורה, עמוד 1

שענינה, הובלת משקל יתר.

ביום התייצבו המבקש וב"כ, אשר כפרה בשמו בעבירה וטענה : **מדובר בעגלה מאוד קטנה, זו לא משאית. אני אטען כי למשטרת ישראל אין בכלל סמכות להשתמש במאזניים. מאחר ויש תקנות למשקלים ואין אפשרות להשתמש במשקל הזה כדי לשקול רכבים.**

התיק נקבע לשמיעת ראיות ליום 9.7.19 וביום 11.7.19, ניתן פסק דין בענינו של המבקש, בו הוריתי על זיכוי, מהטעמים המפורטים בפסק הדין.

לטענת המבקש בתמצית, נוכח הזיכוי וההוצאות השונות שנגרמו לו, כמפורט בבקשה, יש לחייב את המשיבה בהחזר הוצאותיו, סך של 18,539 ₪.

לטענת המשיבה בתמצית, אין מקום להטיל עליה הוצאות, שכן הבקשה אינה עומדת בתנאים שנקבעו בסעיף 80 לעיל והזיכוי היה מחמת הספק.

דין והכרעה

ברע"פ 4121/09, שניא נ' מדינת ישראל, סקר בית המשפט העליון את ההלכה הנוהגת באשר להטלת הוצאות הגנת נאשם על המדינה, בהקשר להליך בבית המשפט לתעבורה וקבע כך:

"מנוסח סעיף 80 לחוק העונשין עולות שתי עילות שבהתקיימן עשוי נאשם אשר זוכה בדיון לזכות בפיצוי. העילה האחת, עניינה כי לא היה יסוד להאשמתו של הנאשם, ואילו השניה עניינה בכך שהתקיימו "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" ... אולם חשוב להדגיש כי "גם מי שחלף על פני אחת משתי משוכות אלה אינו זכאי לפיצוי אוטומטי. לשון הסעיף קובעת כי בית המשפט 'רשאי (...)' לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מאסרו או מעצרו". סעיף זה הוא אתר של איזון בין שיקולים נוגדים. מחד יש להביא בכלל חשבון הנזק שנגרם לנאשם בעקבות ההליך הפלילי שנכפה עליו... הליך פלילי מביא עמו פעמים רבות גם פגיעה בקניינו של הנאשם, באשר הוא כרוך ברגיל בעלויות כספיות ניכרות, בין אם על שום הצורך לממן את הוצאות ההגנה המשפטית, בין אם לאור פגיעה אפשרית ביכולת ההשתכרות של הנאשם, לאורך המשפט ולפעמים גם לאחריו. מאידך, יש להביא בכלל חשבון את האינטרס הציבורי המשמעותי באכיפת החוק. לציבור בכללותו יש אינטרס משמעותי כי גורמי אכיפת החוק יעשו את מלאכתם נאמנה ללא חשש, למען שמירתה של מדינת ישראל כמדינת חוק".

בית המשפט העליון קבע כי : **"העילה "לא היה יסוד להאשמה" היא עילה מתוחמת צרה ודווקנית ביותר. הטוען לקיומה של עילה זו צריך להוכיח "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת" בהעמדתו לדיון ולא די בחוסר סבירות סתם .. גישתו של בית משפט זה היא שלרשויות התביעה מרחב שיקול דעת רחב ביותר בבחינת הראיות, ולכן התערבותו של בית משפט זה בשיקול הדעת של רשויות התביעה בדבר חומר הראיות תהא מצומצמת מאד,**

ותתאפשר רק מקום בו העמדה בדבר משקל הראיות תהא בלתי סבירה בעליל ובאופן קיצוני".

במקרה שבנדון, לא מצאתי "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת" ברישום הדו"ח למבקש, שכן השוטר עורך הדו"ח, נסמך על ממצאי בוחן משרד התחבורה, ששקל את הרכב וקבע את החריגה מהמשקל המותר, כמפורט בדו"ח.

באשר לעילה השנייה בדבר "נסיבות אחרות המצדיקות" פיצוי, קבע בית המשפט העליון בפס"ד שגיא, כי היא: "מתאפיינת בעמימות שנועדה להקנות לבית המשפט שיקול דעת רחב האם יש מקום להעניק פיצוי לנאשם שזוכה... ישנם שלושה סוגים של נסיבות: נסיבות שעניינן הליכי-המשפט בכללם; אופי זיכוי של הנאשם ונסיבותיו האישיות של הנאשם (נסיבות חיצוניות למשפט)".

עוד אמר בית המשפט העליון בעניין שגיא: "בסיכומי של דבר, חשוב לחזור ולהדגיש כי סעיף 80 נוקט בנוסח כי בית המשפט "רשאי" לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו. המילה רשאי איננה בגדר סרח עודף מילולי מיותר, היא באה לסייג ולהקנות לבית המשפט שיקול דעת בגדרי סעיף 80, בו שיקולים רבים מתחרים על הבכורה, ולמתן הפיצוי יכולות להיות השלכות רוחב שיש להביא בכלל חשבון".

מן הכלל אל הפרט - בחנתי את רשימת ההוצאות להן טוען המבקש ולא מצאתי כי יש מקום לחייב את המשיבה במלוא הסכום אותו הוא מבקש, אלא אך בגין הנזק הישיר שנגרם לו כתוצאה מהשבתת הרכב שבנדון, דהיינו, סך של ₪ 930 בלבד.

לא ברור לי מדוע לא יכול היה המבקש לשכור עגלה חלופית, במקום לקנות אחת וכן, שהותו בבית המשפט, לצורך שני הדיונים גם יחד, לא עלתה על שעתיים ובוודאי שאינה מצדיקה תשלום עבור אובדן ימי עבודה. כמו כן, לא הוצגה כל אסמכתא לתשלום בעבור הוצאות משפטיות.

מכל האמור לעיל, אני נעתרת לבקשה באופן חלקי ומורה למשיבה לשלם למבקש סך של ₪ 930 וזאת עד ליום 31.12.19.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ט חשוון תש"פ, 17 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.

עמוד 3

